hvorledes man grupperer malerisk, vælger Lysets Indfalden fordeelagtigt, skyer Huller, gjennemskaarne Lemmer, rette Linier og Vinkler, holder Lys og Skygge sammen i Masser—"

„Læser Han meget?" spurgte Greven.

„Oversættelser af de Gamle — af Digterne, Alt, hvad jeg kan overkomme," svarede Carstens.

„Han er, for Gud, en underlig Mand — Han har altsaa paa den Maade levet ganske eensomt midt i Kjøbenhavn — nu, det er godt, man engang faaer fat paa Ham — thi enten er Han en Fusker, eller et Genie."

„Jeg haaber da ialtfald at ende nærmere det Sidste, om jeg end er begyndt nærmere det Første."

„Bring mig nogle af Hans Tegninger. Jeg vil see, hvad de due til."

„Det skal jeg, Eders Excellence! Jeg har kun faa — to Compositioner, Æschylos' Død og en Adam og Eva, er Alt, hvad jeg har. Den Sidste har jeg her i min Mappe."

Han hentede Mappen, som han havde sat fra sig i Vinduesnichen, hvorfra de havde fjernet sig under Samtalen. Motivet var taget af Miltons „Paradis" — Djævelen lurede, skjult i Baggrunden. Greven betragtede den længe; paa hans Ansigt leirede sig en Forbauselse, der efterhaanden gik over til Bifald, og da han en Stund havde staaet fortabt i Beskuelsen af den, vel stundom fortegnede, men dog mægtige, effectfulde Gruppe, udbrød han: „Udjør mig den i Olie! Jeg giver Ham tresindstyve Daler for den. Og dermed Gud befalet!"

Carstens saae efter ham — han gik hastigt ud — ikke et Ord havde forkyndt, hvad Greven syntes om Tegningen, men det jublede i ham, at nu var hans Lykke gjort, han havde en Bestilling, og det var Grev Moltke, Samleren, som var hans Bestiller.

Det tarvelige Kammer, som han beboede, bar snart Spor af hans Virksomhed — det var sikkert det beskedneste Atelier i Verden. Men hvor der arbeidedes i disse Uger! Det var Concentrationen af hele sin Ungdomskraft, Carstens ødslede paa dette Billede. Oliemalen var aldrig hans stærke Side, men han arbeidede saa godt og saa flittigt, han kunde; efter to Maaneder var Billedet færdigt.

Det var imidlertid blevet Sommer; Træksuglene vare komne, Bøgeskoven sprungen ud og Kjøbenhavns Stormænd flyttede ud til deres Villaer, med dem Grev Moltke. Da bankede det en Dag paa Konstnerens Dør; den aabnedes, det var en Jøde — en Rykker, som i smukke Ord fordrede de skyldige fyrgetyve Rigsdaler.

„Vent blot tre Dage endnu — imorgen er mit Billede tørt, det er bestilt af Grev Moltke — iovermorgen bringer jeg ham det, og Dagen efter har I Eders Penge."

„Men den Greve er tagen paa Landet," indvendte Jøden, „og længere er det min Seel mig umuligt at vente."

„Godt, saa bringer jeg det ud til ham paa hans Gods. Dagen efter iovermorgen, faaer I Eders Penge." — Jøden var tilfredsstillet og Bisiten endt.

Dagen efter pakkede Carstens Billedet ind og gav sig fornøiet paa Veien, medens Fuglene sang i den tidlige Morgenstund; han holdt Frokost midt i Skoven, ved en Kilde, hvis Vand blev hans Morgendrik — og da Solen gik ned, vandrede han opad Alleen til Grevens Gaard. Det lyste fra alle Vinduer deroppe i Bygningen — der lød Musik ud mellem Træernes Kroner, og da han spurgte Portneren efter Greven, svarede hin, at Herskabet netop sad tilbords, der var stort Selskab. Den beskedne Maler bad om at turde vente til Tafflet var endt, og om at maatte sætte Billedet i Portnerstuen. Dette bevilligedes. — En Time efter blev han kaldet op til Greven, som ventede ham i en Forstue.

„Hvem er Han, og hvad vil Han?"

„Mit Navn er Carstens. Jeg bringer Eders Excellence et Billede!"

„Et Billede? Carstens? Ah ja, jeg erindrer — det var Ham, der gik i min Samling i Kjøbenhavn! Lad mig see!"

Billedet blev pakket ud, og den unge Konstner stod i spændt Forventning om den Virkning, det vilde gjøre paa den konstforstandige Greve.

Uigjennemtrængelig Tavshed. — Endelig aabnede Greven Munden:

„Det er ret godt, min Ven, at Han har malet Billedet; men jeg har et Galleri af tutter Mesterværker, imellem hvilke jeg dog ikke kan hænge hans Maleri op. Tag Han sit Billede i Guds Navn med sig igjen, Han vil nok finde en Lysthavende."

Dermed gav han Carstens Billedet tilbage, lagde et Papir med otte Dukater paa Bordet og vilde fjerne sig.

Men Blodet skød Konstneren op i Kinderne: „Eders Excellence!" sagde han, „jeg er en Begynder, som netop skal til at lære Noget; jeg troede, at De blot havde bestilt Billedet, for at opmuntre mig, og den Ære, De derved viste mig, har ansporet mig til at anvende al min Kraft derpaa. Jeg veed vel, at det ikke fortjener nogen Plads i Eders skjønne Samling — hæng det, hvor I vil. Men det vilde være mig en Skam, at maatte bære Billedet hjem igjen."

Greven rystede blot paa Hovedet, gjentog, hvad han havde sagt, og gik tilbage til Gjesterne.

Carstens var alene. Foran ham laae de otte Dukater, de kunde betale hans Gjeld til Jøden og han havde dem i alle Henseender nødig — men han lod dem ligge. Saa sneg han sig skamfuld og ærgerlig nedad Trappen, skjulte sit Billede under Kjolen, løer forbi Portneren og kom ud i Skoven. Det var blevet mørkt. Han styrede rasst Veien imod Kjøbenhavn, det brændte inde i ham, Dandsemusiken lød ud efter ham fra det oplyste Slot; han saae sig endnu engang om, saae Skygger af Dandsende paa Gardinerne og tænkte: „Lyd kun efter mig, i spottende Toner! Jeg har en Rigdom, som I guldklædte Herrer deroppe ikke kjende — den Dag skal komme, da den fattige Carstens skal kunne vise Verden en større Rigdom, end I eie!"

Og Skovdunkelheden og Natten indhyllede ham, medens han fortsatte sin tunge Vandring — først den næste Morgen fandt ham paa det fattige Kammer; fattigere, men stoltere, end før.

Nogen Tid efter kjøbte dog Arveprinds Frederik det omtalte Billede for 100 Daler. Saaledes slukkedes den Krænkelse. I denne Tid malede han Rødkridtsportraiter, for at fortjene det daglige Brød, og gav endelig efter for sine Venners Forestillinger om det Gavnlige i at besøge Akademiet, især da han derved maaskee gjennem Arveprindsen kunde have Udsigt til at faae et Reisestipendium til Rom. Trods denne Udsigt var den unge Mand dog stolt nok til at stille en Betingelse for sin Indtræden i Akademiet, nemlig strax at faae Adgang til Modelklassen. Efter sjorten Dages Tegning efter Gips — en Formalitet, der iagttoges for ei at støde Skik og Brug for stærkt for Hovedet — rykkede han ogsaa op i hin Klasse, hvor han selv antager, at han har tegnet et Dusin Figurer, i det Høieste.

„Balders Død", som Carstens da havde componeret, sandsynligviis inspireret af Ewalds Digt, efterfulgtes nu af en Tegning fra den græske Oldtid: „Odysseus og Æolus", der paa den næste Udstilling vakte almindelig Opsigt ved sin vilde Storhed. Carstens skulde dog snart faae Bekræftelse paa den Modvillie, han nærede mod Akademivæsenet i den Form, hvori det dengang dreves.

Niels Klims berømte Illustrator, Professor Abildgaard, var netop vendt tilbage fra Italien, og Carstens havde ofte Anledning til at besøge hans Atelier og see hans Arbeider — men Abildgaard havde den Særhed, aldrig at ville male, naar Nogen saae derpaa. Nu var det Carstens netop om at gjøre, at see den store Colorist male, der efter Carstens' eget Udsagn besad Paolos og Tizians Carnation. Abildgaards Atelier var fyldt med Cartons og Undermalinger til de store Billeder paa Christiansborg, der ødelagdes ved Slotsbranden; flere af disse stode paa Blindrammer ved et Skjermbræt bag Malerens Plads, der fik sit Lys fra et høit oppe anbragt Vindue. I denne Omgivelse traadte Abildgaard en Morgen ind, efter at have expederet alle de Besøgende, der pleiede at fylde hans Forværelse i Morgentimerne, og satte sig til Arbeidet. Neppe havde Penslen gjort nogle Strøg paa Lærredet, før et Hoved stak frem bagved en af Blindrammerne og et Par Øine fulgte hvert Træk. Det var Carstens. Da han havde seet, hvad han ønskede, traadte han frem og sagde: „Jeg kom for at søge Professoren i Atelieret i Morges, men da De ikke var her, har jeg tilladt mig at besee de færdige Malerier her bagved."

Men Abildgaard lugtede Lunten, uden dog at lade sig mærke med Noget.

Nogen Tid efter kom den næste Udstilling og den dermed forbundne Medailleuddeling. Det var om Morgenen før denne fandt Sted, at en heel Deel af Akademiets Elever vare forsamlede udenfor Akademiet i en stor Klynge. Man saae en almindelig Uvillie malet paa deres Ansigter, man hørte uforbeholdne Yttringer om, at Nepotisme raadede blandt Professorerne.

„Et, hvad gjør det vel mig, om jeg ikke faaer den store Medaille," sagde en ung, blond Mand med et aabent, frit Ansigt, „jeg er jo lige god Karl den foruden—"

„Men det er skammeligt," faldt en Anden ham i Talen, „det indtræffer kanskee een Gang af Hundrede, at Konstnerne og Publicum have ganske samme Mening om et Værks Fortrinlighed fremfor alle andre — det var Tilfældet med dit, og saa faaer den Stymper Medaillen, og ikke Du — skjøndt Enhver veed, at hans Arbeide ikke har anden Fortjeneste, end at være udført af en Slægtning af Professor Abildgaard."

„Ja," sagde en Anden, „og har I hørt, hvad der er passeret mellem Abildgaard og Carstens? Abildgaard vilde see hans Æolus, og yttrede om den, at han nok kunde gaae fremad baade i Composition og Tegning, men dermed var han dog ikke Maler, og uden at være Maler, blev han ikke nogen duelig Konstner—"

„O, det er ikke det Værste!" faldt en Tredie ind i Talen, „han sagde ham, at han var for gammel til at blive Konstner — og I veed, at det var at berøre den ømmeste Streng hos Carstens. Da Carstens saa indvendte, at han haabede ved Flid at indhente det Forsømte, svarede Abildgaard ham, at det var forgjeves, man maatte lære at male i sin Ungdom, og det var godt, at han havde lært Vinhandelen, som han dog haabede, han kunde vende tilbage til, naar han engang saae, at det ikke vilde gaae med Konsten."

Pludseligt saae de sig om; thi de hørte Skridt bagved sig — det var Carstens, han havde hørt, hvad de talte om. „Hvad svarede Du saa?" spurgte En ham.

„Jeg svarede, at Michel Angelo heller ikke kunde male og dog var en stor Konstner — og saa gik jeg hjem, spændte mig et Lærred op tolv Fod høit, og malede min Æolus colossal i Olie — nu er den færdig! Jeg skal dog blive Konstner, trods ham."

Alle vege et Skridt tilbage for denne stolte Energi, overfor en Dom, der vilde have slaaet enhver Anden til Jorden.

„Ja, og det Billede," tilføiede en Anden, det var den bekjendte Kobberstikker Clement, der havde gjestet Rom, „er sandelig saaledes, at man skulde troe, han havde seet Michel Angelos Fresco'er i det sixtinske Capel."

„Naa," sagde Carstens, for at lede Samtalen paa noget Andet, til den unge, blonde Maler, „Dig kan jeg vel gratulere til den store Guldmedaille?"

„Nei!" raabte Alle i Munden paa hverandre, „nei, tænk, N. har faaet den!"

„Hvad — han? — Abildgaards Slægtning?"

„Netop."

„Godt — det skal de angre!"

„Hvorledes? Hvad vil Du gjøre?"

„Det skal de angre!" raabte Carstens endnu engang og gik lige opad Trappen, fulgt af de Andre.

I den til Uddelingen bestemte Festsal, traf de Professorerne Wiedewelt, Juel og Abildgaard, beskæftigede med Forberedelser til Dagens Fest, som Arveprindsen skulde overvære.

„De har sendt mig Bud, mine Herrer," sagde Carstens, idet han dristigt traadte lige hen til Bordet, hvor de høie Herrer arbeidede, medens de Øvrige bleve staaende ved Døren, „De har sendt mig Bud, at jeg har vundet den store Sølvmedaille for en Modeltegning — men jeg erklærer Dem i disse mine Kammeraters Nærværelse, at jeg ikke modtager denne Udmærkelse, naar ikke den af mine Medelever, som efter Alles eenstemmige Dom har fortjent den store Guldmedaille, faaer den. I et Akademi, hvor Fortjenesten bestemmes efter Gunst, vil jeg ikke modtage nogen Pris."

De tre Professorer sprang op, og Abildgaard belavede sig paa at tage Ordet, men den hestige Carstens var allerede ude af Døren, med det faste Forsæt, aldrig mere at sætte sin Fod paa Akademiet. Professor Juel gik imidlertid henimod Døren til de øvrige Tilstedeværende og sagde, synligt misfornøiet med det Skete, at han haabede, de for Carstens' Skyld vilde tie med denne hans uhyre Ubesindighed, der vilde forspilde ham Akademiets og Prindsens Velvillie — og forlade Salen. Døren blev derpaa lukket i Laas, og de tre Professorer raadsloge om, hvad der var at foretage. Resultatet blev, at man skulde lade, som om Intet var passeret, og see Tiden an; Carstens' Raseri vilde nok lægge sig, naar det led ud paa Dagen — han vilde nok betænke sig paa at forspilde sin hele Fremtid, meente Abildgaard.

Det blev Middag, Festsalens Døre aabnedes, Salen fyldtes med Mennesker. Foran Kathedret, i Salens øvre Ende, stod en med det fyrstelige Purpur beklædt Lænestol for Arveprindsen; om og bag denne, Professorernes Stole, og ligeoverfor den Stole for Præmietagerne af de forskjellige Medailler. Historien om Carstens havde imidlertid spredt sig i Byen, alle Øine rettedes mod den tomme Plads imellem Pristagerne, Arveprindsen indsandt sig, Høitideligheden begyndte — men Carstens kom ikke. Arveprindsen oplæste Navnene paa de Prisbelønnede; da han kom til den store Sølvmedaille og nævnte Asmus Jacob Carstens, modtog Professor Juel Medaillen for ham, yttrende en Formodning om, at han var syg, og der gik en sagte Hvisken og et Smil over Forsamlingen — da, i det samme Øieblik, stod Asmus Jacob Carstens ude ved det skinnende Øresund paa Castelsvolden og betragtede Seilerne, der paa lette Vinger sløi sydpaa: „Kunde jeg kun seile med — til Rom — til Rom!"

Der stod han endnu, paa samme Plads, med den samme Tanke, da Festen endte og den stimlende Mængde drog ud af Akademiets Porte. Med Et følte han et Slag paa Skulderen — han vendte sig — det var Juel, som stod der.

„Det er et slemt Stykke Arbeide, I har gjort Eder selv idag, Carstens! Jeg har søgt at hindre al Scandale og har modtaget Medaillen for Eder — gjør mig og Eder selv den Tjeneste, at modtage den — jeg indrømmer gjerne, at her er skeet en Feil, men I indseer selv, at den ikke dennegang staaer til at rette. Jeg vil Eders Vel! Tag den!"

„Nei — jeg modtager den ikke — I har hørt mit Svar — uddeel kun Eders Medailler efter Gunst — jeg begjerer ingen af dem — jeg sætter ikke min Fod i Akademiet mere."

„Det vil komme Eder dyrt at staae! Jeg har gjort Eder Tilbudet af Venskab for Eder — viser I det tilbage, saa er det forbi mellem os — Eders Talent maa nu være, hvor stort det vil!"

Dermed vendte han Carstens Ryggen, og gik. Kort efter var paa alle Akademiets Døre et Decret opslaaet, der formelig forviste Carstens fra Akademiet; dog lod Professor Wiedewelt det nedtage den næste Morgen. Havde Carstens været alene før, saa blev han det mere nu; thi skjøndt Ingen kunde negte ham sin Agtelse, var det dog for Akademiets Elever en